మరలి వచ్చిన మైత్రి

"సాయంత్రం తొందరగా వచ్చేస్తావుగా?" అనడిగింది పద్మావతి మెట్ల పైనుంచి.

"ఐదులోపే వచ్చేస్తా. మీరు రెడీగా వుండాలి నే వచ్చేసరికి", అన్నది మాలతి క్రిందనుంచి.

తన రిక్షా కదిలి రోడ్డు మలుపు తిరిగే వరకు ఆవిడక్కడే నిలబడి చూస్తుందని తెలుసు మాలతికి.

రోజూ ఆఫీసుకు వెళ్ళే ముందు అక్కడ దిగి, ఆవిణ్ణి పలుకరించి, కాస్సేపు కూర్చుని, ఆవిడ పొట్లం కట్టిచ్చే టిఫిను తీసుకుని వెళ్లడం అలవాటు. 'నువ్వు మా యింట్లో వుండిపోరాదా?' అనేది ఆవిడ-ఆయనా అల్లాగే అంటారు. కానీ-తనే ఎందుకనో ఆ రూము వదిలి రావాలనిపించక, వూరుకుంది. ఆ కారియరు అన్నం ఎవరికీ సయించనిది, తనకి బాగానే వుంటుంది.

ప్రొద్దున్న తను వెళ్ళేసరికి, ఆయన, పిల్లలు స్కూలుకి వెళ్ళిపోతారు. తను కూర్చునే పదినిముషాల్లో ఎంతోమందిని గురించి ఎన్నో విషయాలు చెప్పుకుంటారు.

పద్మావతికూడా చదువుకున్నది.

మాలతి హైదరాబాదులో ఉద్యోగంలో చేరిన క్రొత్తల్లో, రూముకోసమని తిరుగుతూ, వాళ్ళింటి కొచ్చి అడిగింది. ఆవిడే తీసుకెళ్లి, ఆ యింటివాళ్ళకి తనని పరిచయం చేసి, రూము యిప్పించింది. తను తంటాలుపడి వంటచేసుకుంటుంటే కారియరు ఒకటి కొనిపించి, హోటల్నుంచి ఆయనతో టిక్కెట్ల పుస్తకం తెప్పించి, పనిమనిషినికూడా ఏర్పాటు చేసిపెట్టింది పద్మావతి.

ఇప్పటికి ఏడాదౌతుంది, తనీ ఉద్యోగంలో చేరి. పద్మావతితో స్నేహంచేసీ. ఆలోచనల్లోంచి తెప్పరిల్లి గడియారం చూసుకుంది మాలతి. టైము కావస్తోంది. 'కొంచెం తొందరగా పోతావు?' అని రిక్షావాడిని హెచ్చరించింది. పై నెలలోనే దసరా వస్తూవుంది. దసరానాటికి తను చీరె కొనుక్కుని, అమ్మకికూడా ఒక మంచి చీరె కొని పంపించాలనుకుంది. అమ్మకి పంపిస్తే బాగుంటుందన్న ఆలోచన పద్మావతిదే. పద్మావతికి కూడా తను కొనుక్కున్న మాదిరి

తురగా జానకీరాణి

చీరే కొనివ్వాలని మాలతి అనుకుంది లోపల.

సాయంత్రం పెందరాళే వస్తే, బజారుకి వెడదామంది పద్మావతి.

రిక్షా ఆఫీసు గేటులో ప్రవేశించింది. మానేజరువాడేకారు అక్కడే వుంది. 'మాధవరావు వచ్చేశారన్నమాట' అనుకుంది.

రిక్షావాడికి డబ్బిచ్చేస్తోంటే "హల్లో" అన్న మాధవరావు కంఠం వినిపించింది. మాలతి "నమస్కారమండీ" అన్నది.

కారు ఎక్కి, ఒక్కసారి నవ్వి, వెళ్లిపోయాడతను. అతని కారు వేగంగా గేటుదగ్గర తిరుగుతుంటే, తల తిప్పి చూసింది మాలతి.

రోజంతా పనిలోగడిచింది. తనురాసే ఫైల్సు ఒక్కొక్కటీ పంపిస్తోంటే, కొన్ని తిరిగివస్తున్నాయి. మాధవరావు దగ్గర్నుంచి. తను వ్రాసిన వాటిల్లో దిద్దుబాట్లు చేసినవికూడ తనదగ్గరకే పంపిస్తున్నాడతను. తనకి కొన్ని సూచనలు వున్నాయి వాటిల్లో.

ఒకచోట కాగితంలో ఒక మూల సన్నని అక్షరాల్లో అతనిసంతకం వుంది. ఆ సంతకంకేసి చూస్తూవుండిపోయింది మాలతి. మొదటిరోజు తను ఆ సంతకం చూసి,ఏమిటో అర్ధంకాక, సాయంకాలం వరకు ఆగి, ఆతన్ని అడిగింది భిడియపడుతూ. అతను నవ్వాడు-"ఏం లేదండీ, నాసంతకం—ఆ కాగితం ఫైలుచేయొచ్చని వ్రాసి సంతకం పెట్టా" అన్నాడతను. ఆవిషయం తల్చుకుంటే మాలతి కిప్పుడు నవ్వొచ్చింది.

"మానేజరుగారు రమ్మంటున్నారు," అని చెప్పాడు ప్యూను వచ్చి. మాలతి లేచింది. అతను పిల్చినప్పుడల్లా తన హృదయం ఏదో హాయైన అద్భుతమైన విషయాన్ని కనుక్కోబోతున్నట్లు, ఆతురతపడుతున్నట్లు ఉరకలు వేస్తుంది. తన పాదాలు నేలకి అంటడం లేదేమోనన్నట్లు అడుగులు తేలిపోతుంటాయి.

తన రాకకోసమే చూస్తున్నట్లు, మాధవరావు తలుపువంకే చూస్తున్నాడు. మాలతి అడుగులు తడబడ్డాయి—చేతులు జోడించి "నమస్కారం" అన్నది అస్పష్టంగా.

అతను నవ్వాడు—మాలతి మనస్సు ఝల్లుమన్నది. భయంతోకాదు. వింత భావనతో, పులకరింపుతో.

"ప్రొద్దున్నేగా పెట్టారు నమస్కారం?- అదిసరే, మన కంపెనీలో ఒక క్లబ్బు ఏర్పాటు చేయాలని అంటున్నారు మనవాళ్ళు. లైబ్రరీ,కొన్నిగేమ్సూ వుండాలని. ఆవిషయమంతా మీతో విపులంగా మాట్లాడితే బాగుంటుందని నేననుకున్నాను—ఎందుకంటే కంపెనీలో చాలమంది ఆడవాళ్ళుకూడా వున్నారు కదా అని. మీరు సాయంత్రం మాయింటికి రాగలరా ఓసారి? అల్లా వెళ్లేటప్పుడు నాకారులో వెడదాం. మళ్ళీ యింటిదగ్గర వదిలేస్తా మిమ్మల్ని."

మాలతి మాట్లాడలేదు. ఒక్కనిముషమాగి "ఇప్పుడు మాట్లాడడానికి వీలుండదా?" అన్నది.

మాధవరావు ఎదురుగా గడియారం వంక చూశాడు."కొన్ని అర్జెంటు కాగితాలున్నాయి ఈ రోజు పోస్టులో వెళ్ళాల్సినవి. ఈవిషయం నాల్గు రోజుల్నుంచీ మర్చిపోతున్నాను, అందుకని ఈ వేళ జ్ఞాపక ముంచుకుని చెప్పాను — మాయింటికి రావడం మీకేమైనా అభ్యంతరమా?"

మాలతి ముఖం ఎర్రబడింది. ఏం చెప్పాలో తోచలేదామెకు. "అల్లాగని కాదు కానీ యిప్పుడు...." అని ఆతని వంకచూసి ఆగిపోయింది.

అతని కళ్ళు నిశ్చలంగా తనవేపే చూస్తున్నాయి. తను చెప్పేమాటను వినడంకోసం, తనవేపు చూసేచూపుకాదది. అతనిచూపుని ఎదుర్కోలేక, బరువుగా వాలిపోయాయి మాలతి కళ్ళు. ఆమె నిలువలేకపోయింది.

అప్రయత్నంగా వెనక్కి తిరిగి, చకచక తన గదిలోకి నడిచి వచ్చేసింది మాలతి. ఆమె హృదయం పూవులాగా విచ్చుకుంటోంది. ఏదో సంభ్రమంగా వుంది.

పది పదిహేను నిముషాలకి తేరుకుంది ఆమె. ఏముంది అతని చూపులో? తన యింటికి రమ్మనడంలో అతని ఉద్దేశ్యం ఏమిటి?— మాలతిలో అణచుకోరాని ఆవేశం వుద్భవించింది. దాచుకోలేని చిరునవ్వులు తనముఖాన విరిశాయేమోనన్న అనుమానంతో, ఫైల్సు తీసుకునే నెపంతో, గోడవే వుండే బీరువాలోకి చూస్తూ నిలబడింది మాలతి.

ఆ సాయంత్రం పద్మావతియింటికి చేరింది ఆమె. కాఫీ త్రాగి, ముఖం కడుక్కొన్న తర్వాత 'బీరువాలోంచి ఇంకో చీరె తీసి కట్టుకో' అన్నది పద్మావతి.

మాలతి బీరువా ముందు నిలబడి, తన కిష్టమైన చీరె ఏరుకుని, కట్టుకుని, అద్దంఎదురుగా నిలబడింది. ఈ చీరెలో తనింత అందంగా వున్నదేం? మాధవరావు జ్ఞాపకానికి వచ్చాడు. అతనే జ్ఞాపకానికి వస్తున్నాడు. అతని కళ్లు— తన మనస్సులోకి చొచ్చుకొనిపోయే అతని చూపు గుర్తుకు వస్తూంది. అతని కళ్లు ఏదో మమతతో నిండివున్నాయి. ఆ కళ్లల్లో తనకి కనిపించి, బెదిరించి, చివరికి అర్ధమైనది — ఆ లాలన. తనవేపు ఇంత ఇష్టంగా ఎవరేనా చూశారూ? తన హృదయం వుండవలసిన స్థానంలో లేకుండా, అతని పాదాలక్రింద కోటానుకోట్ల రేణువుల్లాగ పఱచుకునిపోయింది.

టేబిలుమీ దున్న సన్నజాజి దండ తీసి, తల్లో తురుముకుని, పక్కకి తిరిగి అద్దంలో ఓ మారు జడని చూసుకుంది.

''ఏమిటి? ఆదేపనిగా సింగారిస్తున్నావు?'' అంటూ పద్మావతి లోపలికి వచ్చింది.

''ఏం చీరెలు కొందామంటారో చెప్పండి", అన్నది మాలతి ఆమెవంక తిరిగి.

"కంచి చీరె లంటే మీ అమ్మకిష్టం అన్నావుగా?"

"అమ్మో! పెట్టలేనండీ, అంతధర" అన్నది మాలతి.

'మరి, ఎంత పెడతావు—ఏనెలా కోరికలు పూర్తిగా తీరవు," అన్నది పద్మావతి నవ్వుతూ.

మాలతి ఆలోచించి ''ఎంత పెట్టమంటారు?—అస లల్లాకాదు. కూర్చోండి చెబుతాను. ఈనెల నాకేమో ఎంతవచ్చిందంటే...."అంటూ మొదలుపెట్టింది.

వచ్చినజీతం, చేయాల్సిన ఖర్చులూ, ఏవి ముఖ్యమైనవి, ఏవి పైనెలకి వాయిదా వేయవచ్చు—ఇవన్నీ ఆలోచించి, కాగితం మీద వేశారు. అన్ని విషయాలూ పద్మావతి చెప్పాల్సిందే.మాలతి కేమిటో ఆమె చెప్పిన వన్నీ, తన మనస్సులో వున్న విషయాలే అన్నట్లు సరిగ్గా నచ్చుతాయి.

బజారు కెళ్లి, పద్మావతికి నచ్చిన చీరలు మూడు కొనుక్కొచ్చారు. తొమ్మిదయింది యింటి కొచ్చేసరికి.

''మాలతి యిక్కడే వుంటుంది." అన్నది పద్మావతి. ఆ రాత్రికి మాలతి అక్కడే వుండిపోయింది. కలల్లో మాధవరావే!

మర్నాడు ప్రొద్దున్న లేస్తూనే, తన రూముకి వెళ్ళిపోయింది మాలతి. ఆమె మనస్సు దేనికోసమో ఎదురుచూస్తోంది. తను ఏమిచేస్తున్నా అవే తలపులు వస్తున్నాయి. తనను అలుముకున్న సువాసనలాగా వున్నాయి అతనిని గురించిన ఆలోచనలు. తెప్పరిల్లి చూడనివ్వటం లేదు. గత ఆరునెలల్లో అతని ప్రవర్తన తనకి బాధ అనిపించకుండా, అత నేమి చేసినా తన మనస్సుకి ఆమోదకరంగా కనుపించడానికి కారణం యిదే కాబోలు, నిన్న అతను యింటికి రమ్మన్నందుకు తనకి నిజానికి కోపంరాలేదు. ఏదోఅల్లా నిరాకరించింది.

భోజనంచేసి,పడక్కుర్చీలో కూర్చుంది మాలతి. ఇంకో అరగంట తా నిల్లా కూర్చోవచ్చు—తీయని కలల్లో.

బయట కారు ఆగడం, కారు తలపు తీయడం,వేయడం వినిపించాయి ఆమెకి. చటుక్కున లేచి కూర్చుంది. అదే బూట్లధ్వని! త్వర త్వరగా లోపలికి వెళ్లింది. ఏంచేయాలో తోచక అటు, యిటు తిరిగింది. అద్దంలో ఒక మాటు ముఖం చూసుకుంది. బుగ్గలు ఎర్రగా వున్నాయి. పమిట కొంగుతో తుడుచుకుంది. కళ్లు మెరుస్తున్నాయి. మళ్ళీముందు గదిలోకి వచ్చింది. ఎదురుగా అతను!

"నమస్కారం" అన్నది ఆమె.

"హఠాత్తుగా వచ్చేశా నిల్లా, ఇంకా టైముందికదా ఆఫీసుకి?" అంటూ అతనే కూర్చున్నాడు.

'కూర్చోండి నిల్చున్నారేం?'అన్నాడు. ఆమె కూర్చుంది. కొంతసేపు ఎవరూ మాట్లాడ లేదు.

''పోనీ, ఆఫీసుకి బయలుదేరుతారా? వెడదాం మెల్లిగా" అన్నాడు. 'కారులో మెల్లిగా ఎలా వెళ్లడం' అనుకుంది ఆమె. పైకి అనలేదు.

తలూపి, లోపలికి వెళ్లింది. చీరె మార్చుకుని, రెండు నిముషాల్లో వచ్చేసింది. చెప్పులు వేసుకుని, తాళం చేత్తో పట్టుకుంది.

"మీ రొక్కరే వుంటారు కదూ యిక్కడ?'' అన్నా డతను. దానికి తలూపింది మాలతి. అతనితో ఏదైనా మాట్లాడా లనీ, అతనివంకే చూడా లనీ అనిపిస్తోంది. ఈ ఆఫీసు, టైము, నిబంధనలు - అన్నీ బాధగా, అడ్డంగా వున్నాయి.

కారులో ముందుసీటు తలుపు తీశాడతను. ఆమె వెళ్లి వెనక సీటులో కూర్చుంది. కారు నడుపుతున్నా డతను.

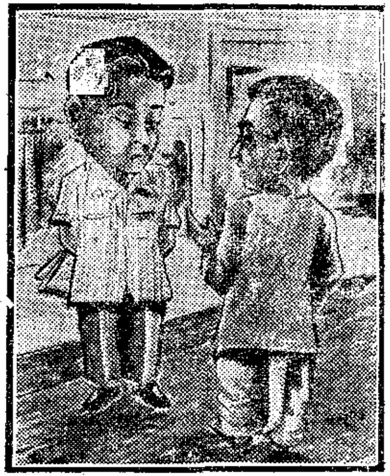

"ఏమిట్రా మొఖం అలా పెట్టావ్?''
"నిన్న మన స్టేట్‌లో ధనవంతులలో ఒకడు చనిపోయాడురా."
"అయితే నీ కేం! ఏమయినా బంధువా?''
"కాదు. అందుకేగదా ఈ ఏడుపు''

"మీతో ఒక విషయం చెప్పా లని వచ్చాను. అక్కడ కుదరలేదు చెప్పడం— మీరు...." ఆగా డతను."మీ రనడం కుదరడంలేదు నాకు. నువ్వననా?"

మాలతి మాట్లాడలేదు. కారు ఏవేపు పోతోందో చూస్తోం దామె. మరి రెండు నిముషాల్లో పబ్లిక్‌గార్డెన్సు లోపలికి, వెడుతోంది కారు. ఒకప్రక్కన ఆపి, తలుపు తీసి "రా, అల్లా వెడదాం." అన్నా డతను. మంత్రముగ్ధ ఐనట్లు ఆమె అతనితో వెళ్ళింది. చెట్టు నీడన కూర్చున్నా రిద్దరూ.

ఆకుల సందుల్లోంచి నేలమీద పడి, విచిత్రమైన డిజైను అల్లికంలా కనుపిస్తున్నాయి ఆకుల నీడలు.

''మాలతీ! నువ్వు పెళ్లి చేసుకుంటావా నన్ను?'' హఠాత్తుగా వచ్చిన ఈ ప్రశ్నకు మాలతి అతనివంక ఉలిక్కిపడి చూసింది. పెళ్లా?—ఔను. పెళ్లే! లేకపోతే తనమనస్సు పోతున్న పిచ్చిపోకడకి అర్థమేమిటి? పెళ్లిఅంటే యింకా ఎన్నో విషయాలు కావాలి అని మొదటిసారిగా స్ఫురించింది. ఈ పిచ్చి ఒకటీ చాలదు.

''ఆశ్చర్యపోతున్నావేం? పెళ్లిఆలోచన లేకపోతే నీకూ, నాకూ మధ్య ఈ బంధనానికి అర్థం ఏమిటి?''

''ఏం బంధన ముంది?'' అన్నది మెల్లిగా మాలతి. తనకి తెలీదూ? కానీ—ఎందుకడిగిందా ప్రశ్న?

మాధవరావు నవ్వాడు—కొంచెం ఆగి పకపక నవ్వాడు. చేయి చాచి, ఆమె చేయి పట్టుకున్నాడు.

''ఏం బంధనమో నీకు తెలీదూ? లేడిలా అల్లా కళ్లు చలిస్తున్నాయేం? నిన్ను చూస్తే నే నెల్లా హాయిగా నవ్వేదీ నీకు తెలీదు! ఏమీ లేకపోతే, నిన్న ప్రొద్దున నా కళ్లు చూసి, ఏమి అర్థం చేసుకుని పారిపోయావు? ఏ బంధనమూ లేకుండానేనా నీ కళ్ళల్లో ఆ సిగ్గు, నీ ముఖాన ఆ చిలిపినవ్వు?''

మాలతికి తెలుసు. తన బుగ్గలు, చెవులు, కనురెప్పలు ఎల్లా అరుణారుణంగా ఐపోతున్నదీ. అతని వ్రేళ్ళ స్పర్శకి, తన శరీరమంతా విద్యుత్తు ప్రవహిస్తోంది. చిగిర్చి, మొగ్గదొడిగిన లతలా ఐపోతోంది శరీరం.

—మరో అరగంటకి నిశ్చయించుకున్నారు తమ పెళ్లివిషయం. ఆనాడే యిద్దరూ బయలుదేరి, మాలతిపూరు వెళ్లేటట్లూ, మాలతి తండ్రికి చెప్పి, అతని వాళ్లకి వుత్తరాలు వ్రాసి, ముహూర్తం ఏర్పాటు చేయించేటట్లూ.

ఆ రోజు యిద్దరూ ఆఫీసుకి పోలేదు. టెలిఫోను చేశాడు మాధవరావు అసిస్టెంటు మానేజరుకి. మధ్యాహ్నమంతా మాలతియింట్లోనే గడిపారిద్దరూ. సాయంత్రానికి మాధవరావు యింటికి వెళ్ళి, సామాను సర్ది తెచ్చుకున్నాడు.

రాత్రి రైలు కూతపెట్టి బయలుదేరింది. వెనక్కి పరుగెడుతున్న దీపాల వేపు, వీధులవేపు చూస్తోంటే, హఠాత్తుగా జ్ఞాపకం వచ్చింది పద్మావతి. రోజంతా కలవనేలేదు. సాయంత్రం ఆమె తనకోసం ఎదురు చూస్తుందో ఏమో!

ఆ ఆలోచనో క్షణికం! మరుక్షణం అతని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ, పద్మావతి చొరరాని మధుర లోకంలోకి వెళ్లిపోయింది ఆమె మనస్సు.

పదిరోజుల తర్వాత ముహూర్తం ఏర్పాటయింది. పద్మావతిపేర వూరు చేరగానే ఒకవుత్తరం వ్రాసింది మాలతి. అదైనా కార్డుమీద. కులాసా అడుగుతూ, 'హఠాత్తుగా వచ్చేయాల్సి వచ్చింది!' అని మాత్రమే.

ఇంకోవుత్తరంవ్రాసేవ్యవధిలేకుండా కుభలేఖలే వెళ్లాయి. అతివైభవంగా జరిగిన వివాహానికి యిరువైపులనుంచి బంధువులంతా వచ్చారు. పద్మావతిదగ్గర్నుంచి టెలిగ్రాముకూడా రాలేదు. అదే ఒకటి రెండుసార్లు గుర్తుకు వచ్చింది మాలతికి.

మరో వారానికి— యిద్దరూ హైదరాబాదు వచ్చేశారు తిరిగి. మాలతి తన క్రొత్తయింటికి వెళ్లింది. మాధవరావు వెళ్లి, పాతరూము ఖాళీచేసి, సామాను పట్టుకొచ్చాడు.

వారం పదిరోజుల వరకు ఎక్కడికీ వెళ్ళలేదు వాళ్లిద్దరూ— ఎక్కడకీ వెళ్లాలనిపించలేదు. ఒకనాడు మాలతే బయలుదేరదీసింది బయటికి. సాయంత్రం వెన్నెల వచ్చేవేళకి బయలుదేరారు పద్మావతి యింటికి.

మెట్లమీద లైటు వెలుగుతోంది. బాల్కనీలో వుంది పద్మావతి. మాలతీ, అతనూ కారు దిగగానే లోపలికి వెళ్లిపోయింది ఆమె. పైకివెళ్లి, గుమ్మం ముందు నిల్చున్నారిద్దరూ. పద్మావతి ఎదురుగానే నిలబడివుంది. ఒక్కక్షణంలో మాధవరావుని నఖశిఖ పర్యంతం చూసింది. ఆమె ముఖాన నవ్వు లేని విషయం గమనించింది మాలతి. కానీ—తను నవ్వింది.

''మీ మామయ్య ఏమిటి?''
''తిమింగలం.''
''అరె తిమింగలం మిగిలిన చిన్నచేపల్ని తిని బ్రతుకుతుంది తెలుసా?....''
''అదేనయ్యా! మా మామయ్య ఆరేళ్ళనించీ మా పాలిటి తిమింగలం.... తెలుసా?''

''రండి'' అన్నది పద్మావతి. లోపలికివెళ్లి కూర్చున్నారు. ఆమెలేచి ఫాన్ వేసింది.

'వీరే,' అన్నది మాలతి చిరునవ్వుతో.

''చూశా, స్వయంవరం—'' ఆగి నవ్వింది పద్మావతి. మాలతికి వింతగా వుంది ఆ నవ్వు. మాధవరావు ఏమనుకుంటాడోనని అతనివంక చూసింది.

అతను నవ్వాడు "పోటీలేకుండా నెగ్గానండీ'' అన్నాడు.

మరొక పావుగంట సేపు మాత్రమే కూర్చోగలిగారు. వచ్చేస్తోంటే, బొట్టైనా పెట్టలేదు పద్మావతి. అది గుర్తించింది మాలతి.

క్రిందికి వచ్చి కారు ఎక్కారు—కారు మలుపు తిరగగానే అన్నది మాలతి "ఏమిటోనండీ, అంతగామారిపోయింది. కోపం వచ్చిందిలా వుంది నామీద—మిమ్మల్ని తీసుకురాకుండా వుండాల్సింది. తప్పుచేశాను" అని.

"ఎందుకు కోపం?'' అన్నా డతను.

"పెళ్లికి నేను సరిగ్గా పిలువలేదనో - వూళ్ళోకి రాగానే వచ్చిచూడలేదనో."

"నేను రాకపోతే నీమీద పడి, నానా గొడవా చేసేది ఆవిడ" అన్నా డతను.

కాస్సే పాగి "ఆవిడ కోపం పోయే మార్గం చెప్పనా మాలతీ!"

"ఊఁ!" అన్నది మాలతి ఆత్రంగా.

"మ నబ్బాయి బాలసారెకి నువ్వొచ్చి స్వయంగా పిలు."

"ఛప్!" అన్నది మాలతి సిగ్గుగా. అప్పుడే తమ స్నేహం గురించి చెప్పింది మాలతి అతనికి.

మళ్ళీ పద్మావతి యింటికి వెళ్ళాలనిపించ లేదు ఆమెకి. పోనీ, ఆయనైనా వచ్చి చూడలేదు, పలుకరించ లేదు. రోడ్డుమీద కనుపిస్తే, "బాగున్నావా?" అని పలకరించి, "ఇంటికిరా" అన్నాడు ఓమాటు. తనకి పెళ్ళైన విషయమే గుర్తించినట్లు లేదాయన.

ఆవిడ కంత నిరాదరణగా వున్నప్పుడు తను మాత్రం ఎందుకని తాపత్రయపడాలి?...

మాధవరావు అన్నమాట నిజమే అయింది. మరు సంవత్సరానికి మాలతికి కొడుకు పుట్టాడు. వాడి బాలసారెకి నలుగురితోపాటు, పద్మావతినికూడా పిల్చారు. ఆమె రాలేదు—ఖబురైనా లేదు. మాలతికి కష్ట మనిపించింది. ఏమిటో యిది కళ లాగా - ఏదోమధ్యలో కలిసి, మధ్యలోనే పోయినస్నేహం యిది. దీన్ని మనస్సుకి పట్టించుకోరా దనుకుంది మాలతి.

* * *

రవికి ఆరేళ్ళు వచ్చాయి. వాడి చదువుకూడా రెండోఏడు వచ్చింది.

రోజూ సాయంత్రం రవికన్నా పెద్దవాళ్లిద్దరు ముగ్గురు స్నేహితులు వచ్చి, వాడిని ఆడుకోటానికి తీసుకుపోయేవారు. చీకటిపడే లోపు తెచ్చి దింపేవాడు వాళ్ళలో ఒకబ్బాయి.

ఒకరోజు తెలిసింది మాలతికి—రవి రోజూ ఆటలకి వెళ్లేది ఎక్కడికో, ఆ పెద్దపిల్లవాడి నడిగింది. "మా యింటికే — మా అమ్మకి మీరు తెలుసండీ" అన్నాడు, ఆ పిల్లవాడు సిగ్గుపడుతూ.

"మీ అమ్మ ఎవరు ?''

"పద్మావతండీ." అన్నాడు వాడు. ఆ అబ్బాయికి ఎనిమిదేళ్లుంటాయి. గుర్తుపట్టింది మాలతి. పద్మావతి ఆఖరు కొడు కన్నమాట వీడు.

పిల్లలు ఆటలకి వెళ్ళినతర్వాత చాల సేపు అల్లాగే కూర్చుండి పోయింది మాలతి. పద్మావతిని తను చూసి చాల కాల మౌతుంది. క్రిందటేడాది సినిమా హాలుదగ్గర కనుపించినప్పుడు, పలుకరించబోతే ముఖం త్రిప్పేసుకుంది ఆమె. మాలతి మనస్సు చివుక్కుమంది. అల్లాంటిది తన కొడు కని తెలిసి కూడా రానిస్తోందే రవిని ఆవిడ ఇంటికి?

ఐనా – తనుమాత్రం ఎందుకు వెళ్లనివ్వాలి? ఏ క్షణాన ఏమంటుందో తనని గురించి ఆవిడ పిల్లవాడి ఎదురుగా.

రాత్రి రవితో చెప్పింది మాలతి. "నాన్నా, రేపట్నించీ నువ్వు మనింట్లోనే ఆడుకో— వాళ్ళనికూడా యిక్కడికే రమ్మను."

వాడు "ఉహూ'' అన్నాడు.

"ఏం ? ఇక్కడెందుకు వద్దు ?''

అన్నది మాలతి.

"నేను పెద్దమ్మగారింటికి వెడతా". అన్నాడు వాడు.

"పెద్ద మ్మెవరురా ?"

వాడు ఒక నిముషం ఆశ్చర్యంగా చూసి, "ఔనులే, పెద్దమ్మ తెలీదుగా నీకు ? — రోజూ నాకు బిళ్లలు పెడుతుంది. ఇంత పెద్దబిస్కట్లు యిస్తుంది. అమ్మా, పెద్దమ్మవాళ్లింట్లో కేరంబోర్డు వుందే. నాకు కాయలన్నీ పడిపోతాయి."

ఇంకేమీ అనలేదు మాలతి. రాత్రి అంతా పడుకునే ముందు, రవి లేచి కూర్చున్నాడు.

"అమ్మా, నాకు ఓవల్టీను యిస్తావా" అన్నాడు.

"ఓవల్టీనా? ఇప్పు డేమిటిరా, ఆకలేస్తుందా!"

"లేదు, తాగమని పెద్దమ్మ చెప్పింది."

మాలతి మంచంమీదనుంచి లేచి,

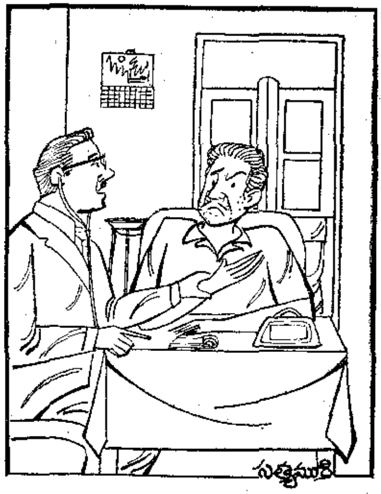

రోగి : ఇంతకీ నా కున్న రోగం ఏమిటంటారు డాక్టరుగారూ ?
డాక్టరు : అదే ఆలోచిస్తున్నాను. మీ కే జబ్బు ఐతే మీకు కష్టంలేకుండానూ, నాకు కిట్టుబాటుగానూ ఉంటుందా.... అని.

వాడిదగ్గరక్కొచ్చింది. "పెద్దమ్మ చెప్పిందీ? ఇంకా ఏం చెప్పిందీ" అన్నది.

"ఇంకానా? రోజూ రాత్రి నిద్దర పోయేటప్పుడు ఓవల్టీను తాగమంది— నేనుకూడా నాన్నలాగా ఐపోతాట. లేకపోతేనే—అమ్మా, పెద నాన్నగారి లాగా సన్నగా, నల్లగా ఐపోతాట."

మాలతి మాధవరావు వంకచూసింది. అతను నవ్వాడు. ఆమెకూడా నవ్వొచ్చింది. ఓవల్టీను కలుపుతుంటే ఆమె మనస్సులో పద్మావతే మెదిలింది. ఇన్నాళ్ళకి ఆమెనవ్వు జ్ఞాపకం వచ్చింది మాలతికి. ఏమిటో!ఆమె ప్రవృత్తి;అర్ధం కావడంలేదు.

మర్నాడు ప్రొద్దున్న రవి బట్టలు వేసుకోవడం దగ్గర పేచీ పెట్టాడు.

"మల్లె పూవుల్లా వుంటే—యివివద్దట వాడికి. ఆదిక్కుమాలిన నీలం నిక్కరు వేసుకుంటా నంటాడు. చూడండి" అన్నది మాలతి భర్తతో.

మాధవరావు రవిని చూశాడు. వాడు పొట్టితువ్వాలు కట్టుకుని, చూడ్డానికి ముద్దొస్తున్నాడు.

"ఏరా? అమ్మ చెప్పినట్లు వినవూ?"

"ఊహూ!" అని అడ్డంగా తలూపాడు వాడు.

"వెధవా! ఏం? ఏమొచ్చింది?"

"పెద్దమ్మ చెప్పింది—తెల్లవి మాసిపోతాయి బడికి వేసుకుంటే- నీలంది వేసుకోమంది. నే నల్లాగే వేసుకుంటా."

వాడిష్టప్రకారమే జరిగింది.

ఆసాయంత్రం యింటికి వస్తూనే తుమ్ముతూ వచ్చాడు రవి. వాడికి జలుబు చేసింది. స్వెట్టరు తొడిగి, సోఫాలో పడుకోబెట్టి, ప్రక్కనేకూర్చుంది మాలతి. పద్మావతి కొడుకువస్తే, రవి ఆడుకోడానికి రాడని చెప్పింది. రవి కళ్ళతోనే వాళ్ళకి చెప్పాడు రానని. వాడి ముఖమంతా భారంగావుంది. ఓపిగ్గాకూడలేదు, లేవడానికి.

ఏడున్నర ప్రాంతాల వాకిట్లో చెప్పుల చప్పుడైంది. పద్మావతి! మాలతి లేచి ఎదురు వెళ్ళింది.

"రవికి జ్వరం వచ్చిందా? ఏడీ?" అంటూ వచ్చి సోఫాలోనే కూర్చుంది పద్మావతి.

"ఔనమ్మా, కొంచెం వచ్చింది. ఈ రాత్రి కదలనివ్వను."

"రాత్రికి వేడిపాలలో పసుపు, మిరియాలువేసి త్రాగించేయి. అదే పోతుంది. ఆవిరిపట్టు ముఖానికి." నిన్ననే విడివడినట్లు మాట్లాడుకో గలిగారు యిద్దరూ.

ఆ రాత్రి మాధవరావుకి అన్నం పెడుతూ చెప్పింది మాలతి, పద్మావతి వచ్చి వెళ్ళిందని.

మాధవరావు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. రవిని చూడ్డానికి వచ్చివెళ్ళిందని చెప్పిందామె. అతనేమీ అనలేదు.

—రాత్రి పదకొండు కావస్తోంది. మాలతి లైటు వేసి, రవికి రగ్గు, మఫ్లర్ సరిగా వున్నాయో, లేవో చూసి, మాధవరావు మంచందగ్గరకు వెళ్ళింది. అతను కళ్ళు తెరచుకొని కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తున్నాడు.

''మాలతీ!'' అన్నాడు మెల్లిగా. మాలతి అతని మంచంమీద కూర్చుంది.

"నేను చెప్పనా ఓ విషయం?'' అన్నాడు.

''ఊ!" అన్నది మెల్లిగా.

"పద్మావతి ఎందుకొచ్చిందో తెలుసా మళ్ళీ—నీకు సలహా లిచ్చేది ఆవిడ-ఆవిడ సలహాలు అమూల్యా లని నువ్వు అనుకుని, అన్నీ చేసేదానివి. చీపురుపుల్ల దగ్గర్నించి, సిల్కుచీరె కొనడంవరకు, నీ భోజనం, నీ వ్యవహారం, నువ్వు ఏ మీటింగులకి వెళ్ళాలో, ఎవరి స్నేహం చేయాలో—అన్నీ ఆవిడ నిర్ణయించేది. నువ్వు అడుగు జవదాటక ప్రవర్తించావు. ఔనా?''

మాలతి తలూపింది చిరునవ్వుతో.

''ఒక్క నా విషయంలోనే ఆవిడ నిన్ను అరికట్టలేకపోయింది. తనసలహా లేకుండా, తన ఎరికైనా లేకుండా నీ నిర్ణయం నువ్వు చేసుకుని, పెళ్ళి చేసేసుకున్నావు. ఆవిడఅభిమానందెబ్బతినదూ? —త్రోసిపారేసినట్లు అనిపించదూ?''

మాలతి మళ్ళీ తలూపింది "నేను అనుకున్నానులెండి అల్లాంటిదే నని" అన్నది.

అతను నవ్వాడు. ''అనుకున్నావు?- ఆవిడ నీతో తెగతెంపులు చేసుకుంది- ఆవిడని నువ్వు నిర్లక్ష్యం చేసినప్పుడు. ఇన్నాళ్ళ కీ నాడు యీ పసివెధవ నిక్కరు, ఓవల్టీను అంటూ ఆవిడ సలహాలు పాటిస్తున్నాడు.''

మాలతికి నిజంగానే నవ్వొచ్చింది. "ఛీ, ఎందుకండీ, అంత అన్యాయంగా అనేస్తారు ఆవిడని?''

"నిజం—వీడి పెళ్ళినాటి వరకూ, పద్మావతి స్నేహం వుంటుంది. తన సలహాలను ఎవరో పాటిస్తున్నా రన్న ఆనందం వున్నంతవరకు ఆవిడస్నేహం వుంటుంది. వీడుకూడా ఆఫీసులో ఏ అమ్మాయినో చూసేవరకు..."

మాలతి క్రొత్తగా సిగ్గుపడింది.

"మా రవి బంగారు తండ్రి. వాళ్ళ నాన్నలా పోకిరీ కాడు,'' అని లేచింది ఆమె.

ఆ రాత్రి నిద్రబోయేటప్పుడు పద్మావతినే తల్చుకుంది ఆమె. పాపం, ఎంత అమాయకప్రాణి ఆమె! ఐనా—అంత అమాయక ప్రాణికి, అంత అభిమానం పనికిరాదు అనుకుంది మాలతి.